

РЕШЕНИЕ

№ 6217

гр. София, 23.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 79 състав,
в публично заседание на 16.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Димитров

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **7561** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс във връзка с чл.26 ал.4 от Закона за гарантираните вземания на работниците и служителите при несъстоятелност на работодателя/ЗГВРСНР/.

Образувано е по жалба на Е. В. Т., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк],[улица] адрес за призоваване [населено място], [улица], вх.А, ет.1, ап.1 срещу Разпореждане № 4505-40-173/13.07.2023г., на Директора на фонд ГВРС, в частта с която е определен размерът на отпуснатата и гарантирано вземане за парично обезщетение и сумите за изплащането му, след приспадане дължимият данък по ЗДДФЛ.

Жалбоподателката твърди, че акта е постановен в противоречие с материалния и процесуалния закон и същото е неправилно. Сочи се, че работодателят е начислил, но не е изплатил дължимото брутно трудово възнаграждение за периода от 01.11.2022г. до 31.01.2023г.,включително. Претендира,че общият размер на начислените суми за трите месеца възлиза на 5 544,45лв., към които следва да се добавят обезщетение по чл.224 КТ за неползван годишен отпуск в размер на 1222,12лв. и обезщетение по чл.220 ал.1 КТ – за неспазено предизвестие в размер на brutното трудово възнаграждение за 2 месеца в размер на 4666,30лв. Общия размер на претенцията се равнява на 11432,30лв. Като тезата на административния орган е, че размера на гарантираното вземане за по чл.220 от КТ възлиза на 4 666,30лв., а гарантираното вземане за по чл.224 от КТ възлиза на 1222,12лв., като е преценил да бъде отпусната

единствено сумата от 3 707,75лв. – което жалбоподателя счита за напълно неясно защо и как е определено. Твърди се, че административния акт е постановен в нарушение на чл.3 от ЗГВРСНР, тъй като свързаните с прекратяването на трудовото правоотношение обезщетения винаги се изчисляват едновременно с последното трудово възнаграждение. Излагат се аргументи и за нарушена процедура по определяне на обезщетението, предвид не връзване справка по образец по чл.4 от НРНИРСОИГВНР. Сочи се, че административният акт не е надлежно мотивиран и не отговаря на изискванията на чл.59, ал.2, т. 4 от АПК. Иска се отмяна на акта по същество или връщането му на административния орган със задължителни указания по прилагане на закона.

Ответната страна - директора на Фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“ при ТП на НОИ – С. изразява становище за неоснователност на жалбата и моли оспорването да бъде отхвърлено. Претендира юристконсултско възнаграждение.

Административен съд – София – град, III отделение, 79-ти състав, след като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 АПК, за да се произнесе съобрази следното от фактическа и правна страна:

Подадената пред съда жалба е допустима, подадена от надлежна страна, с правен интерес от оспорване и в предвидения за това срок, срещу подлежащ на обжалване акт по чл. 26 от ЗГВРСНР, в съответствие с изискванията на чл.150 и чл.151 от АПК и като такава подлежи на разглеждане по същество.

Оспореният акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл.26 ал.1 от ЗГВРСНР и в съответствие с изискванията за форма на акта установено в същата разпоредба.

От фактическа страна се установява:

Със заявление-декларация за отпускане на гарантирано вземане от 19.05.2023г., Е. Т. е сезирала директора на ТП на НОИ-С. с искане за отпускане гарантирано вземане по ЗГВРСНР с деклариран работодател „Бранд Куодърджи България“ ЕАД,[ЕИК] с декларирано трудово правоотношение на длъжност „експерт предпечатна подготовка“ по трудов договор сключен на 19.01.2017г. и прекратен на 30.01.2023г.

По преписката е приложено предизвестие № 2-15/30.01.2023г., с което работодателят уведомява служителя, че във връзка с взето решение за закриване на предприятието и на основание чл.328 ал.1 т.1 от КТ считано от 31.03.2023г. /последен работен ден 30.03.2023/, но не по-рано от два месеца от получаване на предизвестията, трудовият договор се прекратява. Предизвестията е връчено на жалбоподателката на 30.01.2023г. Приложена е и заповед № 212/30.01.2023г. - за прекратяване трудовият договор считано от 01.02.2023г. /последен работен ден 31.01.2023г./. Според същия- на служителя следва да се изплатят обезщетения: по чл.224 ал.1 КТ /за неизползван отпуск/; по чл.220 ал.1 КТ /за неспазено предизвестие/ и по чл.222 ал.1 КТ /за оставане без работа при закриване на предприятието, в случай, че служителят е останал без работа/.

Приложена е справка от работодателя за м. 01.2023г., видно от която е, че на служителя е изплатена: основна заплата в размер на 2252,08лв.; клас – 81,07лв.; обезщетение по чл.220 ал.1 – 4666,30лв.; обезщетение по чл.224 за 2022г. – за девет дни – 999,92лв. и по чл.224 за 2023г. – два дни – 222,20лв. Общо начисленията са в размер на 7221,56лв., която сума след удържки за ДОД, УПФ, ЗО, ДОО фонд пенсии,

фонд ОЗМ, фонд Безработица и върху социалните разходи е определена в размер на 7110,06лв. Представени са и справки за м. 11 и 12.2022г. за изплатени трудови възнаграждения пропорционално на отработените дни.

От изготвена работна справка за определяне размера на гарантираното вземане се установява, че съдебното решение за откриване производството по несъстоятелност е вписано в ТР на 24.04.2023г., обстоятелство, което съдът установя и при служебна справка в режим на свободен достъп на интернет страницата на Търговския регистър по ЕИК на юридическото лице.

Съгласно чл.4 ал.1 от Наредбата - в срок до 21 дни от вписване на съдебното решение по чл. 6 от ЗГВРСНР в търговския регистър работодателят изготвя за всяко правоимащо лице справка по образец съгласно приложение № 1. Такава справка е приложена в административната преписка /л.15 по делото/. От текста на същата не може да се установи кога е изготвена, липсва и подпис на „ръководител“/ изискуем според приложение № 1/.

По силата на ал.2 на посочената разпоредба - справка се изготвя в 3 екземпляра - за лицето, за ТП на НОИ и за работодателя. Екземплярът за правоимащия работник или служител се връчва лично или се изпраща чрез лицензиран пощенски оператор с обратна разписка. По делото липсват данни справка да е изпратено на жалбоподателката.

Посоченото обстоятелство преклудира и възможността за приложение на процедурата по чл.6 от Наредбата, съгласно която: „Работниците и служителите могат да оспорят данните в справка по чл. 4, като подадат възражение пред работодателя в срока по чл. 5, ал. 1., в следствие на което работодателят следва да информира контролните органи на НОИ за получените възражения и дава становище по тях в хода на проверката, както и да прецени основателността на възраженията,като издаде или откаже да издаде нова справка до приключване на проверката по чл. 5, ал. 1/ал.2 и ал.3 на чл.6/“.

Невръчването на препис от справка на жалбоподателката е ограничило в пълна степен възможността ѝ да упражни правото си на възражение, като предизвика предварително контролно производство относно установяване верността на подадената справка.

Съгласно чл.5 от Наредбата- в едномесечен срок от вписване на съдебното решение по чл. 6 от ЗГВРСНР в търговския регистър, контролните органи на НОИ извършват проверка по реда на Инструкция № 1 от 3 април 2015г. за реда и начина за осъществяване на контролно-ревизионна дейност от контролните органи на Националния осигурителен институт при работодателя по изготвените справки и съставят констативен протокол в 3 екземпляра - един за работодателя и два за ТП на НОИ. Към констативния протокол се прилагат изготвените от работодателя справки за ТП на НОИ, копие от съдебното решение за откриване на производството по несъстоятелност и документи, удостоверяващи упражняването на дейност най-малко 12 месеца преди началната дата на неплатежоспособността, съответно на свръхзадължеността.

Видно от представената административна преписка – такъв протокол не е изготвян, нито е връчван на Е. Т.. Липсата на протокол или липсата на друг документ удостоверяващ извършена проверка с констатирани обстоятелства налага извода, че такава не е извършена редовно, от което следва да се приеме, че е нарушена и нормата на чл.5 от НРНИРСОИГВНР.

Съдът взе в предвид, че в оспореният акт не е посочено на база на какви установени факти и доказателства е изготвен. В същия липсва, каквото и да е изложение и съответно не става ясно: взети ли са предвид и за кой период ведомостите за заплати на работодателя в съответствие с изискванията на чл. 3 от ЗГВРСНР; изследвани ли са протокола и извлеченията от счетоводната документация на дружеството в несъстоятелност; изобщо дали е извършвана проверка и дали е било установено по безспорен и категоричен начин- кои са начислените и неизплатени парични обезщетения в полза на жалбоподателя съгласно чл. 3, т. 1 и т.2 от ЗГВРСНР. В тази връзка и настоящия съдебен състав, няма възможност да провери, дали законосъобразно са формирани и заключенията в оспорения акт и крайния определен размер на изплатените суми на лицето.

Всичко гореизложено сочи, че не е спазена задължителната процедура по Наредбата, което е довело до издаване на административен акт в противоречие с изискването на чл. 35 от АПК, както и че административният орган е допуснал неизпълнение на задълженията си по чл. 9 и чл. 36 от АПК, вменяващи му задължение да събере и оцени служебно всички необходими и относими доказателства за правилното установяване на вида и размера на гарантираното вземане на правоимащото лице. Липсата на изпълнена процедура и конкретно изложени мотиви касаещи отказа да бъдат изплатени всички посочени видове обезщетения, е довело до нарушаване правото на защита на жалбоподателя. Напълно неясно, именно поради липсата на мотиви, кои обезщетения и в какъв размер са приети за дължими от административния орган и кои не, съответно правните и фактическите основания за това.

Доказването в административния процес се характеризира като дейност по издирване и установяване на правнозначимите факти, а установяването на съществуването на фактическите основания, посочени в административния акт е в тежест на административния орган, което изрично е указано от настоящия съдебен състав при насрочване на делото, като е била разпределена и доказателствената тежест в тази насока.

Въз основа на надлежно събрани доказателства, административния орган, е трябвало да установи и изложи вярната фактическа обстановка, при което да обоснове от правна страна реда и начина, по който тя рефлектира върху правото на лицето за гарантирани вземания при несъстоятелност на работодателя по чл. 4 от ЗГВРСНР. Това изискване обаче, не е спазено от страна на ответника.

Констатира се, също така че в представената преписка липсват данни и каквато и да е била индикация за спазване на разпоредбата на чл.9 от Наредбата. В този текст са предвидени следните процедури:

ал.1 - териториалното поделение на НОИ разглежда подаденото заявление-декларация и приложените към него документи, като ги съпоставя с данните от констативния протокол, от Регистъра на осигурените лица и от Регистър "Трудови договори".

ал.2 - Въз основа на направената преценка ТП на НОИ изготвя проект на разпореждане за изплащане или за отказ за изплащане на гарантирани вземания.

ал.3 - документите по ал. 1 и 2 се изпращат на директора на фонда в 14-дневен срок от получаването на заявлението-декларация.

При липсата на представени по преписката, респ. изготвени такива документи остава неясно как е упражнена решаващата дейност на компетентния орган и дали същата е

извършена законосъобразно.

Установяването на съществуването или несъществуването на фактическите основания, посочени в административния акт е в тежест на административния орган. Произнасянето на органа, трябва да е мотивирано въз основа на изясняването на всички изискуеми предпоставки и събрани доказателства съгласно нормативната уредба, което в случая не е извършено.

В този смисъл следва да се приеме, че всички отделно констатирани процесуални нарушения водят до извода за нарушение на разпоредбата на чл.35 от АПК, поради което оспореният акт следва да бъде отменен и върнат на административния орган за ново произнасяне. Като при същото следва да бъде спазена цялата нормативно разписана контролна процедура- по установяване на подлежащите на изплащане възнаграждения и свързаните с тях обезщетения. Също така се установява и нарушение на чл.59, ал.2, т.4 от АПК, а именно изискване за мотивираност на административният акт. Наличното нарушение възпрепятства съда да проследи решаващата дейност на административния орган- с оглед базирането му на установени факти и обстоятелства и съответствието им с посочените правни норми. Коего също следва да бъде отстранено, чрез изготвяне на мотивиран и съобразен с разпоредбите на закона административен акт.

Формалното излагане на фактически и правни основания без установяване на нормативно изискуеми обстоятелства, налагат извода, че оспореното решение е постановено в нарушение на производствените правила, а и същото е немотивирано – тези пороци се явяват и основания за отмяна на оспорения акт според чл. 146, т.3 АПК.

Воден от горното и на основание чл. 173 ал.2 от Административно-процесуалният кодекс, Административен съд София-град,79 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Разпореждане № 4505-40-173/13.07.2023г., на Директора на Фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“ при ТП на НОИ – С..

ИЗПРАЩА преписката по заявление-декларация за отпускане на гарантирано вземане вх. № 4502-21-98 от 19.05.2023г., подадено от Е. В. Т., ЕГН [ЕГН] на Директора на Фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“ при ТП на НОИ – С., за ново произнасяне при спазване на указанията дадени с мотивите на настоящото решение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: